

1. Do - ko - ná - no jest, smrt ple - sá, Kri - stu sva - tá hla - va kle - sá,

du - cha O - tci o - de - vzdal; sko - nče - na je ce - sta kří - že,

duch se vzná - ší k ne - bi blí - že. Pán svou o - běť do - ko - nal.

2. Žasni, Golgoto, Pán zmirá,
bolest duše věrné svírá
v této hrozné hodině.
Nejkrásnější hvězda zhasla,
před níž se moc pekla třásla,
zhasla na tvé výšině.

3. Vzorem jasným byl všech ctností,
pravdu kázal s horlivostí,
těšil v každé obtíži;
bídňým spěchal ku pomoci,
žehnal, zval vše k svému Otci,
za to skončil na kříži.

4. V oběť duši svou mu dejte,
na kříž oči pozvedejte,
Beránek tam Boží pni!
Vás on v srdci věrně choval,
pro vás život obětoval,
krůpěj krve poslední.

5. Sama příroda též lkala,
hořem pukla tvrdá skála,
slunce zastřelo se tmou.
V základech se země chvěla,
z hrobů vstala mrtvých těla,
všecko vzdalo úctu svou.

6. Z kříže složili v hrob nový
učedníci Ježíšovi
tělo Páně zmučené.
Pokoj svatý kolem dýše,
po bojích tu dřímá tiše
srdce láskou zraněné.

7. Odpočívej zde již sobě
po té strastiplné době,
umučený Ježíši!
Dosti duše tvá i tělo
muk a žalů vytrpělo,
Beránku náš nejtišší!

8. Třetího až dne hrob tmavý
vzplane bleskem božské slávy,
skončen bude lidstva žal.
Duše plesá vykoupená:
Vláda smrti přemožená,
Pán své dílo dokončil!